

משנה ביצה פרק א

Mishnah Beitzah, chapter 1

(1) [The following three instances are the only ones where the view of the School of Shammai is less stringent than the view of the School of Hillel, regarding Festivals.] If an egg was laid on a Festival [which was right after Sabbath]: The School of Shammai say: It may be eaten [on the same day]; but the School of Hillel say: It may not be eaten [on that day, since the egg was formed the day before, it is considered as having been prepared on the Sabbath for use on the Festival which is prohibited. This is deduced from the verse: "And it will be on the sixth day when they prepare that which they bring in" (Exodus 16:5), implying that food for Sabbath must be prepared on the sixth day and since a Festival is also referred to as Sabbath, thus food for a Festival must be prepared on the **weekday** before as well]. The School of Shammai say: [The amount of] leavening [subject to the prohibition of having in one's possession on Pesah] is

רבנו עובדיה מברטנורא

א ביצה שנולדה ביום טוב. (ביום טוב) שלאחר שבת עסקינו. וטעמייהו דבית הלל דאמרו לא תאכל, משום דכל ביצה דמתילדא האינדא מאתמול גמרה לה, ונמצאת שבת מכינה ליום טוב, והתורה אמרה (שמות טז) והיה ביום הששי והכינו, וסתם ששי חול הוא, וחול מכין לשבת, וחול מכין ליום טוב, דיום טוב נמי אקרי שבת, ואין יום טוב מכין לשבת ולא שבת מכינה ליום טוב. והכנה כי הך דביצה אע"ג דבידי שמים היא מקריא הכנה. ומיהו, שבת ויום טוב דחשיבי, בעי סעודתן הזמנה בחול ואין אחד מהן מכין לחברו אפילו בהכנה דבידי שמים. אבל סעודת חול לא חשיבא ולא בעיא הזמנה, הלכך באחד בשבת בעלמא שאינו יום טוב לית לן למיטר ביצה שנולדה בו לפי שנגמרה בשבת, דסעודת חול לא אצרכה רחמנא זימון מבעוד יום. ואסרו ביצה שנולדה בכל יום טוב ואע"פ שאינו אחר שבת, גזירה משום יום טוב שאחר שבת. וכן אסרו ביצה שנולדה בכל שבת לגומעה חיה, גזירה משום שבת שאחר יום טוב. ושבת ויום טוב הסמוכים זה לזה, ביצה שנולדה בזה אסורה בזה. וכן שני ימים טובים של ראש השנה. אבל שני ימים טובים של גלויות דממה נפשך אחד מהם חול, ביצה שנולדה בזה מותרת בזה: **שאור בכזית.** לענין אכילה כולי עלמא לא פליגי דזה בכוית, מדרפתח הכתוב בשאור וסיים בחמץ, שאור לא ימצא בבתיכם כי כל אוכל מחמצת (שמות יב), לומר לך זהו שאור וזהו חמץ כזה כן זה. כי פליגי, לענין ביעור, בית שמאי סברי מדכתב רחמנא לתרוייהו שאור וחמץ ולכתוב חמץ שאין חמוצו קשה ואפילו הכי חייב לבער וקל וחומר לשאור שחמוצו קשה, אלא שמע מינה שיעור: של זה לא כשיעורו של זה, ולא ילפינן ביעור מאכילה. ובית הלל סברי, זה זה בכוית, דילפינן ביעור מאכילה. ומשום דהנך תלת מיילי מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל גבי

as the bulk of an olive, and [the amount of] *hametz* [bread, forbidden to have in ones possession] is as the bulk of a date [which is larger than an olive]. But the School of Hillel say: [The amount forbidden to have in one's possession] of each is as the bulk of an olive [regarding **eating hametz** all

agree that the amount is as much as the bulk of an olive].

(2) If a person slaughters game or poultry on a Festival [and came to Bet Din for advice on how to proceed]: the School of Shammai say: [He is advised that if he has a shovel already sticking into ground of turned over earth and by merely pulling it out he will remove a sufficient amount of earth to cover the blood] he may dig up [earth] with the shovel and cover [the blood]. But the School of Hillel say: [He is advised that] he may not slaughter unless he had earth prepared from the preceding day; and they [both] agree that if he [already] slaughtered [and has a shovel already sticking into ground of turned over earth] he should dig up [earth] with a shovel and cover [the blood]. The ashes of a stove [accumulated from before the Festival] are [regarded as] prepared [and it is not necessary to actually set it aside before the Festival to use it on the Festival, and it may be used to cover the blood. Regarding ashes created on the Festival, if they still retain enough heat so that it could cook an egg, it is not considered *muktzah* and thus may be used to cover the blood].

(3) The School of Shammai say: [Since the Rabbis decreed that a ladder may not

רבנו עובדיה מברטנורא

יום טוב, תנא להו הכא גבי הדדי: **בככותבת**. תמרה: **ב השוחט חיה ועוף**. הבא לשחוט חיה ועוף ונמלך בבית דין כיצד יעשה: **בית שמאי אומרים**. בית דין מורין לו שישחוט לכתחלה ויחפור בדקר נעוץ שהכינו מבעוד יום, כלומר שיעקור אותו ממקום נעיצתו ויעלה עפר ויכסה. ומירי כשהוא נעוץ בעפר תיחוח הראוי לכיסוי, שאינו מחוסר כתישה: דקר. יתד שנועצים בארץ. לשון וידקור את שניהם (במדבר כה): **שאפר כירה מוכן הוא**. לאו אמלתייהו דבית שמאי ובית הלל קאי, אלא מלתא באנפי נפשה הוא, והכי קאמר, ואפר כירה מוכן הוא ואינו צריך הזמנה, דעתיה עלויה. ולא שנו אלא שהוסק מערב יום טוב, אבל הוסק ביום טוב אסור, דליכא למימר דעתיה עלויה מאתמול. ואם ראוי לצלות בו ביצה, שעדיין הוא רמץ חם, אע"פ שהוסק ביום טוב, מותר לכסות בו, איירי דחצי להפוכי ביה לצלות בו ביצה, שקיל ליה נמי ומכסה בו: **ג אין מוליכין את הסולם משובך לשובך**. בסולם של עליה כ"ע לא פליגי דאסור ובסולם של שובך נמי כשהוא מוליכו ברה"ר מודו ב"ה דאסור

be moved in a public domain, in case one seeing this would assume that he is going to fix his roof, an act forbidden on a Festival. Therefore] a ladder may not be carried [on a Festival] from one dovecote to another [even to bring down pigeons to be

משוּבָּךְ לְשׁוּבָךְ, אֲבָל מִסְהוּ מַחְלוּן לְחֻלוּן. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, לֹא יִטּוּל, אֲלֵא אִם כֵּן נִעְנַע מִבְּעוֹד יוֹם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, עוֹמֵד וְאוֹמֵר זֶה וְזֶה אֲנִי נוֹטֵל: ד זִמְן שְׁחוּרִים וּמִצָּא לְבָנִים, לְבָנִים וּמִצָּא שְׁחוּרִים, שְׁנַיִם וּמִצָּא שְׁלֹשָׁה, אֲסוּרִים.

slaughtered and even in a private domain, since that which is forbidden in public the Rabbis forbade in private], but one may incline it from one pigeon hole to another [in the same dovecote]; while the School of Hillel permit [the moving of a dovecote ladder in a private domain. Although they agree, that ordinarily, that which is forbidden in public the Rabbis also forbade in private, here however, there is a special dispensation because of enjoyment of the Festival]. The School of Shammai say: [Since it is customary to leave the first brood with their mother due to her extreme attachment to them, therefore,] a person may not take [the first brood of doves, to slaughter them, on a Festival, in case he takes pity, and returns them to the cote without slaughtering], unless he had stirred and touched them [thereby, designating them for the Festival] the previous day. But the School of Hillel say: [Even regarding the first brood] he stands and says: This one and this one I will take [thereby designating them].

(4) If [there were two nearby compartments in a dovecote and in the compartment where] he [had] designated black [doves], he found white ones [instead, and in the adjacent one where he had designated the] white ones he found black ones, [we don't say that these are the same doves only that they had reversed their positions, or; if he designated] two, and found three [and does not recognise the

רבנו עובדיה מברטנורא

שהרוחה חומר נתקן גגו הוא מוליכו ועושה מלאכה ביו"ט כי פליגי שמוליכו ברה"י ואין בני אדם רואים אותו ב"ש סברי אין מוליכין שכל דבר שאסרו חכמים מפני מראית העין אפי' בחדרי חדרים אסור וב"ה מתיירין אע"ג דבעלמא דינא הכי הוא הכא שרי משום שמחת יו"ט: מחלוּן לחלוּן. באותו שוּבָּךְ עֲצָמוּ שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ שׁוּבָךְ לְהִיּוֹת בּוֹ (מִחִיצוֹת הַרְבֵּה) קָן לְכָל זֶה וְזֶה וְחָלוּן בְּכָל קָן וְקָן: זֶה וְזֶה אֲנִי נוֹטֵל. פְּלוּגוּתֵיהוּ דב"ש וב"ה דוקא בבריכה ראשונה שדרך מגדלי יונים תמיד להניח בריכה ראשונה דהיינו שני גזולות ראשונות שאמהות משתעשעות בהן ולא יברחו וב"ש סברי דבדבור בעלמא לא טגי דילמא כי שקיל להו למחר אתי לאמלוכי וחייס עלייהו והוי טילטול שלא לצורך אבל משנענע וממשמש בהן מבעוד יום לשחיטה ולא חס עלייהו תו לא חיישינן דחייס וב"ה סברי לא גורנין דלמא חס עלייהו ואפי' בבריכה ראשונה: ד זִמְן שְׁחוּרִים וּמִצָּא לְבָנִים. הא מלתא דפשיטא הוא ולא אצטריך למתנייהו אלא ה"ק זימן שחורים ולבנים ומצא שחורים במקום לבנים ולבנים במקום שחורים

doves he designated], they are forbidden [to be taken on the Festival and we don't say in the latter case, let the ones that were prepared, neutralize the other]. [If he designated] three, and he found [only] two, they are permitted [because we say that most

שְׁלֹשָׁה וּמִצָּא שְׁנַיִם, מִתְּרִים. בְּתוֹךְ הַקֵּן וּמִצָּא לִפְנֵי הַקֵּן, אֲסוּרִים. וְאִם אֵין שָׁם אֶלָּא הֵם, הָרִי אֵלּוּ מִתְּרִים: הַ בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, אֵין מְסַלְקִין אֶת הַתְּרִיסִין בְּיוֹם טוֹב. וּבֵית הַלֵּל מִתְּרִין אַף לְהַחְזִיר. בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, אֵין נוֹטְלִין אֶת הָעֵלִי לְקַצֵּב עָלָיו בְּשָׂר. וּבֵית הַלֵּל

likely the ones remaining are from the ones he had designated]. [If he designated] within the nest, and he found [doves] in front of the nest [and the nest was empty], they are forbidden [we say, those he found are not the same ones he designated]. [However, in a case where the doves are very young and can only hop,] if there are no other [pigeon holes within a fifty cubit area] except this one [or if there is one but they are so situated that the cotes are out of sight of each other, e.g., one is around the corner from the other], then they are permitted.

(5) The School of Shammai say: A person may not remove the shutters [from a spice vender's portable display case in order to supply spices needed] on a Festival [for it is considered “building” and “pulling down”, work forbidden on a Festival]. But the School of Hillel permit this, [and] even [permit] returning [the shutters afterwards]. [Where the shutters do not have hinges, all agree that it is permitted, where the shutters are connected via hinges on its top and bottom sides, all agree that they are prohibited, the disagreement is where the shutter is connected via one hinge located in the center of the shutter]. The School of Shammai say: A person may not take the pestle [normally used for pounding grain, a work forbidden on a Festival] to cut meat with it [on a Festival, since it is *muktzah*]. But the School of Hillel permit this. The School of Shammai say: A

רבנו עובדיה מברטנורא

והכי פירושא דמתנא' זימן שחורים בקן זה ומצא בו לבנים זימן בבני לבנים ומצא בו שחורים מהו דתימא הני אינהו ואתהפוך אתהפוכי קמ"ל: **שנים ומצא שלשה**. ואינו מכיר המוכני, כולן אסורין: **שלשה ומצא שנים מותרים**. האחד הלך, והשנים נשארו. ולא אמרינן כשם שהאחד הלך כן הלבן כולם והני אחריני נינהו: זימן **בתוך הקן ומצא לפני הקן**. ובתוך הקן לא מצא כלום, אסורים: **ואם אין**. באותו שובך אלא הן: **הרי אלו מותרין**. ואע"פ שיש שובך אחר קרוב לו בתוך חמשים אמה, אם אין אותו שובך בשורה של שובך זה בשוה אלא בקרן וזית, לא אמרינן מההוא שובך הקרוב אתו, שהוגלות כל זמן שאינם פורחים אלא מודין ברגליהן אינן מודין אלא כנגד הקן שלהן בשוה, שאם רואין קניהן כשהופכין לאחוריהן מודין ואם לאו אין מודין: **ה העלי**. יד של עץ גדול הרבה ועגול שכותשים בו את הריפות ודומיהן. ומפני כובדו וגדלו אין תורת כלי עליו: **לקצב**. לחתוך: **ובית**

person may not place a hide to be tread upon [e.g., as a doormat, thereby becoming a usable skin hide], nor may he pick it up, unless there is flesh on it as the bulk of an olive. But the School of Hillel permit this [for if you prohibit, one might fear losing the value of the skin, and will refrain from slaughtering on the Festival]. The School of Shammai say: A person may not carry out [on a Festival] to a public domain

an infant, or a *lulav*, or a Torah scroll [nor anything which is not for the purpose of preparing food]. But the School of Hillel [apply the principle of "mitoch" and thus once carrying is permitted for the purpose of food preparation it is also permitted even when not for that specific purpose and therefore they] permit this. (6) The School of Shammai say: One may not bring *hallah*, or priestly dues, to the priest on a Festival, whether they were separated on the previous day or on the same day. But the School of Hillel permit this. The School of Shammai said to them: [This resembles] a *gezerah shavah* [an analogy of identical or similar words which are meant to clarify one another, supports our view]: *Hallah*

רבנו עובדיה מברטנורא

הלל מתירין. משום שמחת יום טוב, ואע"פ שאין עליו תורת בלי: **לפני הדורסן.** שידרסו עליו בני אדם כדי שלא יפסיד: **ולא יגביהנו.** לטלטלו לאחר הפשטתו: **ובית הלל מתירין.** דאי לא שרית ליה לא שחיט כדי שלא להפסיד העור וממנע משמחת יום טוב: **תריסין.** מוכרי בשמים יש להן חנויות העשויות כמין תיבות ועומדות בשוק ואינן מחוברות בקרקע, ותריסין הן דלתות שסוגרין בהן פתחי אותן תיבות, ופעמים שמסלקים אותן תריסין מפתח התיבה ושוחטין עליהן הסממנין שבחנות: **מתירין אף להחזיר.** בתריסין שאין להם ציר כלל כולי עלמא לא פליגי דשרי אפילו לנעול בהן פתח (ובית שבתוך) החצר. ובתריסין שיש להן ציר מן הצד כולי עלמא לא פליגי דאסור לנעול בהן אפילו פתחי חנויות, דדמי לבנין. כי פליגי, בתריסין שיש להן ציר באמצע כעין בליטה ותוחבין אותה בחורש שבאמצע דופן פתח החנות, בית שמאי סברי גזרינן ציר באמצע אטו ציר מן הצד, ובית הלל סברי לא גזרינן בתריסי חנויות, ושרי להחזיר, משום דבעי לאפוקי תבלין ואי לא שרית ליה לאהדורי לא פתח ואתי לאמנועי משמחת יום טוב: **לא את הקטן.** ולא כל מידי דלאו צורך אכילה: **ובית הלל מתירין.** דאמרי מתוך שהותרה הוצאה לצורך אכילה, הותרה נמי שלא לצורך אכילה. והוא שיהיה בה צורך מצוה כגון הני דחשיב במתני' או צורך הנאה כגון מפתח ביתו וכיוצא בהן. לאפוקי הוצאת אבנים וכיוצא בזה דבהא מודו בית הלל דאסור: **ו אין מוליכין חלה (ומתנות) ביום טוב.** אע"פ שמותר בהפרשתם, לא שרו בהולכתם, אלא תיקון עיסתו התיירו לו ולא יותר: **מתנות.** הזרוע

and priestly dues are gifts to the priest, and *terumah* is a gift to the priest; just as *terumah* may not be brought [on the Festival, since it could be brought before the Festival], so too, the other gifts may not be brought. The School of Hillel said to them, No! If you said so regarding *terumah*, which may not

be separated [on the Festival], will you say so for the dues, which may be separated [on the Festival]? [Therefore, the two cases cannot be compared and you can't draw any conclusion from one to the other.] The Gemara accepts a different version of this disagreement, and both the Schools of Shammai and Hillel agree that it is permitted to bring *hallah* and priestly dues to the priest on the Festival, the argument is only regarding *terumah* which the School of Shammai forbids to bring to the priest on a Festival while the School of Hillel permit this.]

(7) [Grinding when done in bulk is prohibited on a Festival, however, grinding items which are usually done in small quantities are permitted provided they are not done in the normal manner.] The School of Shammai say: Spices may be ground [on a Festival] with a wooden pestle [although the pounding of spices are permitted on a Festival for it could not be prepared the day before since it would not be fresh, it should nevertheless be done in a somewhat different manner] and salt in a jar and with a wooden stirrer [it must be done in a completely different fashion regarding both the jar and the utensil used for pounding, since salt does not need to be fresh and thus he should have prepared it the day before]. But the School of Hillel say: Spices [since they could not be prepared the day before

רבנו עובדיה מברטנורא

והלחיים והקיבה: גזירה שוה. לאו דוקא, דכולה מדרבנן גזרו משום גזירה דאין מגביהין תרומות ומעשרות ביום טוב, אלא דומיא דגזרה שוה: מתנה לכהן. מעשרים וארבע מתנות כהונה: כשם שאין מוליכין את התרומה וכו'. הך מתני' אדחיא לה בגמרא, דלא נחלקו ב"ש ובי"ה שמוליכין חלה ומתנות. לא נחלקו אלא בהולכת תרומה, שב"ש אומרים אין מוליכין ובי"ה אומרים מוליכין. אמרו להן ב"ש לב"ה חלה ומתנות מתנה לכהן ותרומה מתנה לכהן, כשם שמוליכין את המתנות כך מוליכין את התרומה, אמרו להם ב"ש, לא, אם אמרתם בחלה ומתנות שזכאי בהרמתן, שנתנו חכמים כח ורשות בהפרשתן לפי שהחיוב שלהן בא ביום טוב דלשין ושחטין ביום טוב וכיון שהותרו אותן של יום טוב שרינן להו להוליך אותן שנעשו מערב יום טוב, תאמרו בתרומה שזכאי בהרמתה, שהרי אי אפשר שיבוא חיוב תרומה לכרי ביום טוב לפי שאין חיוב תרומה אלא משעת מריחה בכרי ואין ממרחין ביום טוב, הלכך אין מוליכין תרומה ביום טוב: ז' במדוך של עץ. אבל לא של אבן.

ומיהו במדוך של עץ נדוכין כדרכן ואין צריך שינוי, מפני שהן מפיגין טעמן אם נדוכין מאתמול:

Copyright © 2008 eMishnah.com All Rights Reserved.

Excerpted from "The Mishnah: A New Integrated Translation and Commentary"

Distributed by Israel Book Shop (732) 901-3009

they] may be ground in the usual manner with a stone pestle, and salt [since he should have prepared it the day before he grinds it] with a wooden pestle [which is merely somewhat of an unusual manner].

(8) Regarding the person who selects pulse on a Festival: The School of Shammai say: He may select [by hand one by one] the edible parts and eat

[but he may not select several at one time, nor may he pick out and discard the inedible parts as this would be forbidden as בורר]. But the School of Hillel say: He selects as usual [i.e., removing the bad ones] into his lap, into a basket, or into a dish, but not on a table, nor into a sifter or sieve [because it might seem as if he is preparing a great quantity to be used for after the Festival. Where it is a greater effort to pick out the refuse than to select the edible parts, the School of Hillel would also agree that he should select the edible parts so as not to cause unnecessary labor on a Festival]. Rabban Gamliel says: He may also soak [the pulse in water] and skim [off the floating refuse].

(9) The School of Shammai say: A person may send [gifts of food to his friend] on a Festival only [such] portions [which are ready to eat]. But the School of Hillel say: He may send cattle, game, and poultry, whether live or slaughtered [with one or two people, however a quantity that requires three people to carry is prohibited since it appears as if he is bringing goods to sell in the market]. He

רבנו עובדיה מברטנורא

והמלח בפך. של חרס ידוכנו: או בעץ פרוור. הוא הכף שמגיסק בו הקדירה, דמלח בעי שינוי, שהיה לו לדוך מאתמול, שאינו מפגי טעמו. והלכה שהבא לדוך מלח ביו"ט מטה המדוכה על צדה ודך על ידי שינוי. והתבלק נדוכין כדרכן ואין צריכין שינוי: ה בורר אוכל. מלקט האוכל אחד אחד מן הפסולת: בורר כדרכו בחיקו. ובלבד שלא יהיה טורח ברירת הפסולת מרובה. אבל אם טורח ברירת הפסולת מרובה על טורח ברירת האוכל כגון שהפסולת דק ביותר אע"פ שהאוכל מרובה בשיעורו על הפסולת, מודים בית הלל שבורר את האוכל ומניח את הפסולת, דלמעוטי בטרחה עדיף: אף מדיח ושולה. שמביא כלי מלא קטנית ונותן עליו מים והפסולת צף על פני המים ומסיר אותו בידו: שולה. כמו של נעלך (שמות ג). ואין הלכה כרבן גמליאל: ט אין משלחין ביום טוב. דרוק איש לרעהו: אלא מנות. דבר מוכן שאין עשוי להניחו למחר, כגון חתיכות בשר ודגים: ובית הלל אומרים כו'. ולא שרו בית הלל אלא לשלוח על ידי אדם אחד או שנים. אבל שלשה בני אדם או

may send wines, oils, and fine flours and pulse, but not grain [which cannot be used on the Festival, since it must be ground, an activity which is prohibited on a Festival]. But Rabbi Shimon permits [the sending] of grain [for it too, can be used on the Festival by grinding them in a small mortar and cooking it, the *halachah* does not

שְׁמָנִים וְסֻלְתוֹת וְקִטְנִיּוֹת, אֲבָל לֹא תְבוּאָה, וְרַבִּי שִׁמְעוֹן מֵתִיר בְּתְבוּאָה: " מְשַׁלְחִין כָּלִים, בֵּין תְּפוּרִין בֵּין שְׂאִינָן תְּפוּרִין, וְאֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בְּהֵן כָּלִים, וְהֵן לְצֶרֶךְ הַמוֹעֵד, אֲבָל לֹא סַנְדָּל הַמְסוּמָר וְלֹא מִנְעֵל שְׂאִינָן תְּפוּרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף לֹא מִנְעֵל לְבָן, מִפְּנֵי שְׂצָרִיק אֹמֵן. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל שֶׁנִּאֲוֵתִין בּוֹ בְּיוֹם טוֹב, מְשַׁלְחִין אוֹתוֹ:

follow Rabbi Shimon].

(10) A person may send [as a gift on a Festival] garments, whether sewn [to be used to wear] or not sewn [and used for a cover], even if they contain *kil'ayim* [i.e., a mixture of wool and linen and therefore are prohibited to wear], provided they are for the needs of the Festival [in the case of *kil'ayim* it may be used in certain cases to lie on]; but [he may not send] a nail-studded wooden sandal [Rabbinically forbidden to wear on Sabbath or a Festival so that people would not be reminded of an unfortunate occurrence: At one time fugitives from persecution who were hiding in a cave panicked and killed one another with their studded shoes (see Shabbat 60a) nor an unsewn shoe [even if the parts are partially connected with wooden nails]. Rabbi Yehudah says: Nor [may one send] a white shoe, because this requires a craftsman [to blacken them]. This is the general rule: Whatever would be used [in its current state on a weekday including tefillin even though we don't wear them on a Festival] may be sent [on the Festival].

רבנו עובדיה מברטנורא

יותר נושאי מנחה אסור, דאושא מלתא טובא ונראין כמוליכין למכור בשוק: אבל לא תבואה. שאינה ראיה לאכילה שהרי צריכה טחינה ואין טוחנין ביום טוב: ור' שמעון מתיר בתבואה. שיוכל לכתשה במכתשת קטנה ויבשלה מעשה קדירה. ואין הלכה כר' שמעון: " משלחין כלים תפורין. דחוו למלבוש. ושאינן תפורין חוו לאכסויי. כלאים. כשהן קשין שאין מחממין, מותר לשבב עליהם: סנדל המסומר. של עץ מחופה מסמרים. שגזרו חכמים עליו שלא לנעלו בשבת וי"ט, משום מעשה שהיה שנהרגו הרוגי מלכות על ידו, כמבואר במסכת שבת פרק במה אשה יוצאה (דף טז): ולא מנעל שאינו תפור. ואפילו הוא מחובר ביתדות של עץ וכיוצא בהן: אף לא מנעל לבן. באתריה דר' יהודה לא היו נועלים מנעל לבן עד שמשחירין אותו: שצריך אומן. להשחירו: כל שנאותין בו. הכי קאמר, כל שנאותין בו בחול כמות שהוא ואינו צריך למלאכה אחרת, אע"פ שאין נאותין בו ביום טוב כגון תפילין שבחול לובשין אותן כמות שהן וביום טוב אין לובשין אותן, משלחין אותן ביום טוב: